

[Veistrup.]

syn til Oppositionen, at medens den ærede Ordfører for Venstre (K. Pedersen) var enig med os om, at en Regulering maatte ske paa den ene eller den anden Maade, var den ærede Ordfører for de Konservative (H. Chr. Petersen) absolut imod noget saadant. Det, det drejede sig om, var en ændret Administration, sagde det ærede Medlem, og intet andet, men jeg tror nu alligevel, det er en Misforstaaelse, hvis man regner med, at disse Forhold kan ændres gennem en anden Administration.

Spørgsmaalet er da blot, hvordan man mener, at det økonomiske Tryk, som hviler saa forskelligt paa de forskellige Kommune-typer, skal udlignes. Det Forslag, som er fremsat af Regeringen og vedtaget af Folketinget, gaar jo ud paa Oprettelse af en fælleskommunal Udligningsfond. Grundlaget for denne Udligningsfond er, jeg kan gerne sige selvfølgelig, Udskrivning af direkte Skatter, og Grundlaget for denne direkte Skatteudskrivning er, naar undtages den direkte Formuebeskatning, de gammelkendte Beskatningsformer. § 1 siger klart, at Formaalet er at tilvejebringe større Ligelighed i den kommunale Beskatning, og hvis man er i Besiddelse af nogen Retfærdighedssans, kan man ikke, forekommer det mig, modsætte sig et saadant Forslag. Det har derfor ogsaa forbavset mig, at Oppositionen, og først og fremmest Partiet Venstre, er gaaet imod det, saa meget mere som vi den ene Gang efter den, anden har hørt, og i Bladene set fremført, at Beskatningen i Landkommunerne i Modsætning til Beskatningen i Byerne, og da først og fremmest Hovedstadskommunerne, i Virkeligheden var fuldkommen urimelig. Man siger: Ja, vi indrømmer, at en Udligning maaske tiltrænges, men vi vil ikke være med til Fremskaffelse af den Fond, som Forslaget forudsætter. I Folketinget betegnede man Gang paa Gang denne Fond som en „Pulje“, og det ærede Medlem, som i Dag har talt paa Venstres Vegne, brugte ogsaa i Slutningen af sit Foredrag denne Betegnelse. Jeg har Indtryk af, at Ordet „Pulje“ efterhaanden er indrulleret i Kategorien uartige Ord og derfor er kommet til at spille en Rolle i Venstres Agitation mod Forslaget. Men jeg har aldrig kunnet forstaa, at det skulde være urimeligt, at de mere velhavende Kommuner hjalp de mindre

velhavende, for ikke at sige fattige Kommuner.

Man er altsaa fra alle Sider enig om — jeg undtager stadig det ærede Medlem, som talte sidst —, at en Udligning er nødvendig, men den Form, her foreslaas, vil man under ingen Omstændigheder være med til, ja, saa ivrig Modstander er man af denne Form, at man endogsaa stemte imod Forslaget i Folketinget. Hvis man stiller sig paa samme Maade her i Tinget, saa spørger jeg ærede Medlemmer af Oppositionen: Tager man dog ikke fejl af Maal og Midler? Bryder man sig virkelig fejl om Maalet, Udligningen, dersom man ikke kan gennemføre netop den Form, man har hængt sig fast i? Mon det dog ikke vil være rigtigt, for at bruge et gammelt Udtryk, at de ærede Medlemmer spiser, medens Maden er paa Bordet? For man ræsonnerer vel ikke som saa: Dette Forslag bliver alligevel gennemført — det kom den ærede sidste Taler atter og atter tilbage til —, og hvis vi derfor stemmer for det, er det altid vanskeligere bagefter at rejse rundt i Landet og agitere og kritisere. Mon det dog ikke er en Snedighed, som vil give Bagslag?

Fra enkelte Sider, først og fremmest fra konservativ — det kom for Resten ogsaa stærkt frem i Dag fra Ordføreren for Venstre, stærkere, end det efter min Mening var Tilfældet i Folketinget —, har man villet give det Udseende af, at Gennemførelsen af Lovforslaget vilde betyde stærkt forøgede Udgifter, idet Kommunernes Sans for Økonomi vilde svækkes ved denne Ordningens Gennemførelse. Jeg ved ikke, hvormed man begrundet dette, jeg har ikke hørt nogen Begrundelse derfor. Jeg læste forleden Dag i Bladene om en Kommune i Nordjylland, hvis Økonomi i den Grad var brudt sammen, at den ikke var i Stand til at klare Udgifterne til Aldersrente, Lønninger o. s. v., men maatte henvende sig til Amtet, og jeg synes, at det altid maa være uhyre trist for en Kommunalbestyrelse, naar den skal gaa til Amtet og sige: Vi kan ikke klare os længer. Den Slags vil der blive raadet Bod paa ved Gennemførelsen af dette Forslag, thi saa opsøger man Trangen og venter ikke, til Nøden banker paa Døren. Og jeg tilføjer: Tror man virkelig, at en Kommune, som